

Tremolera primordial

Les històries de Biel Mesquida (Castelló de la Plana, 1947) no són originals. No pretenen ser-ho. Els contes mesquidians expliquen el que els nostres ancestres ja narraven, a través de paràboles de fundació, al voltant de la foguera *menstruosa* de l'antic: amor i mort. De fet, l'autor d'*Excelsior o el temps escrit* va fusionar ambdós extrems, incestuosos germans bessons, dins del neologisme *amort*. Perquè l'escriptura d'aquest autor rococó sol recórrer a l'alteració de les formes més fossilitzades de la llengua catalana per fer-la evolucionar cap a nous destins comunicatius.

El responsable d'una novel·la mestra com *Ladolecent de sal* tracta el llenguatge com un ésser viu, un precís fonament biològic que batega, respira, pateix i s'escorre. Per tant, en la bibliografia de Mesquida el que és revolució no és el missatge sinó la forma de transmetre'l. El contingut és l'estil, cosa que no deixa de ser una operació d'alt risc. *Trèmolo* és la confirmació de l'èxit d'aquesta voluntat.

Després d'un magistral *T'estim a tu* (2001), que marcava les bases per on haurien de transitar les noves propostes narratives de Biel Mesquida, vingueren uns ja

vists *Els detalls del món* (2005) i *Acrollam* (2008). Al meu parer fracassaven perquè esdevenien el resultat d'una fórmula fàcil. Aquest recent *Trèmolo*, però, ens retorna a aquella pulsio primigènia de quan llegies un article de Mesquida i sabies que el cosmos encara era nou i feia olor d'acabar de sortir d'impremta: una reacció elèctrica que inspirava i emocionava. Només per això aquest nou recull, que apareix a l'editorial Empúries com els anteriors, ja és una bona excusa per retrobar-nos amb un artista de l'adjectiu blasfem que torna amb energia renovada.

Cada obra de Mesquida és el cúmul de les seves obsessions reincidents: aventures

L'apunt

Poeta, narrador i professor universitari, Biel Mesquida ha guanyat premis com ara el Prudenci Bertrana (1973), el de la Crítica i el Ciutat de Barcelona (1995) per *Excelsior o el temps escrit* i el Nacional de Literatura (2006).

sentimentals tocades per un fatalisme que va des d'Electra fins a Ava Gardner. Per aquest motiu, per una banda tenim crítiques ultratjants contra el consumisme hipòcrita d'un territori venut al turisme, un tema també explorat per altres il·lustres com Guillem Frontera, Antònia Vicens i Antoni Vidal Ferrando.

Per l'altra, ens trobem amb eternals odes al paisatge encara supervivent d'*Acrollam*, sempre des del prisma blaibonetia. La premissa del Geni de Santanyí pregonava que "Mallorca és Grècia!" i per això Mesquida converteix aquest espai mig mític i mig lamentable en un immens escenari hollywoodenc, impossible però macrorrealista, en un intent de configurar un mapa on el Mediterrani és el cor i el pulmó i el sexe del planeta.

La veu narrativa viu en apogeu perpetu. Vol assolir una bacanal de sentits. La hipèrbole feta forma de vida ultrasensorial. Sens dubte, tal magnanimitat textual invoca l'esperit de revolta que va saber imprimir molt bé la generació dels anys setanta. Si Mesquida continua escrivint és per parir l'inefable en mots. És extrem perquè furga la realitat amb infàmia i valentia sobiranes.

Biel Mesquida neda en la piscina de patxaran del clicé per donar saba nova a la

En l'obra de Mesquida el contingut és l'estil

fructífera branca carnal de la literatura. Per això quan escriu ho fa de manera culturalista, tremendista, desaforada, melodramàtica, almodovariana, postneoclàssica, anticonvencional... Un personatge de *Trèmolo* arriba a cridar el següent: "En Felip em deia: la realitat bruta és massa vasta, contradictòria i de vegades insignificant. Cal organitzar-la, fer-la coherent, que la puguis agafar sense acostar-t'hi gaire, sense aproximacions simbòliques, acadèmiques o teòriques, que ho fan tot malbé."

Això és precisament el que trobem a *Trèmolo*, una proposta exaltada d'ordenació del caos a partir de l'absoluta llibertat poètica d'un lingüístic orgasme arravatat. Biel Mesquida, amb cada llibre de contes que elabora, talment una orquestra simfònica, intenta aconseguir el que projectà James Joyce amb *Dublinenses*: una radiografia crepuscular d'un espai illenc apassionadament putrefacte; un mosaic macabre de figures amoroses i desesperades; una òpera espasmòdica d'epifanies verbals que ajuden a entendre l'essència mateixa d'aquesta misèria lluminosa que és l'ésser humà. *

Biel Mesquida ha publicat un nou recull de relats amb un fort component estilístic
ANDREU PUIG

TRÈMOLO
Biel Mesquida
Editorial: Empúries
Barcelona, 2015
Pàgines: 288
Preu: 17 euros